

Severin Šali | Vaza

Na mizi stala je ko živ predmet
od knjig obdana, z njimi šepetala,
vsak dan me z nežnostjo pričakovala,
da jo ozaljšam v rožnati razcvet.

Nenadoma mi padla je na tla.
Razsute rože so ji grob obdale,
po njej so kaplje vode zajokale.
Na strtih kosih mavrica igra.

Morda jo moja žalost je težila:
ni bilo več roke, ki položila
je vanjo rdečih vrtnic tako rada.

Ali pa je, uboga, začutila,
da je lepota sanj se razgubila?
Ko padla je, je zazvenelo: Nada.